

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobce: **E. T.**
nar. X, státní příslušnost Uzbekistán
t. č. pobytem X
zastoupen Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou
se sídlem 28. pluku 128/12, Praha 10

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2021, č. j. OAM-308/ZA-ZA11-P15-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (I) neudělil žalobci azyl podle § 12 až § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a (II) udělil doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci daného rozhodnutí.
2. Neudělení azylu žalovaný odůvodnil tím, že neshledal, že byl žadatel pronásledován za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu nebo že by mu hrozilo pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů ani jiného azylově relevantního důvodu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce označil jako původní důvod odchodu ze země původu záměr podstoupit léčbu v Moskvě. Při svém pobytu v Moskvě se dne 27. 2. 2018 telefonicky dozvěděl od tchýně, že je v Uzbekistánu hledán státními orgány, proto i se svou manželkou odcestoval do Arménie, kde požádal na

českém zastupitelském úřadu o udělení schengenského víza, a následně na základě pozvání syna, který již pobýval několik let v ČR, přicestoval do ČR, kde dne 7. 4. 2018 požádal o mezinárodní ochranu. Jako důvod žádosti označil obavu o život a zdraví v souvislosti s trestním stíháním, které je podle něj politicky motivované a vykonstruované.

3. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce sdělil, že nebyl členem žádné politické strany, a neuvedl, že by byl politicky angažován. Výkon funkce nejvyššího státního zástupce dopravního státního zastupitelství nelze považovat za činnost ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a obecně ani za politickou činnost či prosazování politických názorů, ale za výkon státní správy, zejména v oblasti dodržování zákonnosti na úseku železniční a letecké dopravy. Sám žalobce uvedl, že se danou pozici vypracoval svou mnohaletou kvalitní prací, nikoliv na základě politické příslušnosti či politických aktivit. Také v rámci trestního stíhání, které bylo vůči němu zahájeno, není uveden žádný politický podtext. Trestní stíhání je spojeno s žalobcovou běžnou pracovní činností. Je mu vytýkáno zneužití pravomoci za účelem obohacení se.
4. Ostatně i případ bývalého generálního prokurátora Kadyrova, s nímž žalobce spojuje svůj případ, není případem politickým, ale jde zjevně o potírání nelegálních praktik (korupce, zpronevěry státního majetku a dalších nezákonných činností) některých představitelů režimu bývalého prezidenta Karimova. Žalovaný v této souvislosti odkázal na zprávu Zastupitelského úřadu v Taškentu ze dne 25. 10. 2018, podle níž žalobce „nelze označit za politického odpůrce režimu, ale za jednoho z bývalých prominentů, kteří v rámci rozsáhlé korupce nabyli majetek, díky svému výjimečnému postavení dokázali tento majetek dostat ze země, a kteří díky možnostem přesahujícím možnosti běžného uzbeckého občana včas odcestovali do zahraničí“.
5. Byť zprávy o zemi původu hovoří o určitých nepřiměřených krocích bezpečnostních složek současného režimu vůči osobě bývalého generálního prokurátora Kadyrova a jeho spolupracovníků, samotné obvinění a oprávněnost trestního stíhání není ani v žalobcem doložených dokumentech zpochybněna. Žalovaný dodal, že v rámci trestního řízení vedeného se žalobcem není zmíněno žádné spojení s kauzou Kadyrova, a poukázal na to, že žalobce uvedl, že pracoval na státním zastupitelství již před nástupem Kadyrova, který provedl při svém nástupu také řadu čistek mezi pracovníky státního zastupitelství, ovšem bez důsledků pro žalobce.
6. Žalobce sám uvedl, že ze své pracovní pozice odešel na základě vlastní žádosti a následně až do odchodu ze země původu pracoval ve státních aerolinkách, tedy v dalším státním podniku. Rovněž uvedl, že během svého života nebyl nikdy zadržen ani trestně stíhán, naopak obdržel několik státních vyznamenání. Ze země vycestoval podle svých slov za účelem léčby přes oficiální hraniční přechod na svůj cestovní doklad, aniž by mu kdokoli bránil.
7. Jako „důkaz neviny“ žalobce nelze přijmout tvrzení, že navzdory nyní vytýkanému jednání byl oceněn vyznamenáním prezidenta a že by tvrzená trestná činnost musela být před udělením vyznamenání odhalena. Ocenění režimem, který je v současné době kritizován za dlouhodobé nedodržování lidských práv, je tak spíše než důkazem neviny jeho opakem.

8. Žalovaný dodal, že z doložených dokumentů plyne, že orgány činné v trestním řízení měly povolení k domovním prohlídkám v domech jeho sestry a tchýně, v případě absence povolení prohlídky u jeho matky prohlídku do obstarání si povolení neprovedly, nikdo z jeho rodinných příslušníků nebyl zatčen ani obviněn. Rovněž ve vztahu k ČR byla zaslána standardní žádost o vydání k trestnímu stíhání. Žalobce nebyl na území ČR navzdory svým tvrzením násilně kontaktován ze strany uzbeckých bezpečnostních složek. Nebylo ani požádáno o vydání některého z členů žalobcovy rodiny, kteří v ČR pobývají na základě trvalého pobytu.
9. Žalovaný neuvěřil tvrzení, že žalobce až do příchodu do přijímacího střediska v Zastávce, kde byl následně zadržen, nevěděl, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání a že byl vydán mezinárodní zatýkácí rozkaz. Toto tvrzení totiž neobstojí ve světle jeho předchozí výpovědi ohledně důvodů, proč přicestoval do ČR přes Moskvu a Arménii, kde požádal o vízum do ČR. Sám uvedl, že v Taškentu a Moskvě by mu vízum nebylo uděleno, protože podle svých slov se ani nemohl dostavit na velvyslanectví, neboť pátrání v rámci Společenství nezávislých států se rychle rozšíří a hned by jej zatkli. Mezinárodní zatýkácí rozkaz byl přitom, jak vyplývá z podkladů, vydán již dne 12. 6. 2017. Žalovaný uvedl, že nepopírá netransparentnost některých řízení vedených proti prominentním představitelům bývalého režimu prezidenta Karimova, ale tato řízení nejsou zapříčiněna jejich politickým přesvědčením nebo prostým výkonem jejich funkcí, ale jejich nezákonnými praktikami.
10. Výše uvedené skutečnosti nesvědčí podle žalovaného ani pro závěr, že by žalobce mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z některého z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu.
11. Žalovaný dodal, že není v jeho pravomoci posuzovat, zda žalobce spáchal trestné činy, pro které je vedeno řízení o extradici. Tato otázka pro udělení mezinárodní ochrany nehraje roli. Žalovaný pouze zkoumá, zda z žadatelových výpovědí a dalších zjištěných skutečností nevyplývá možné ohrožení nezávislosti trestního stíhání nebo výkonu trestu z důvodu žadatelova politického přesvědčení, rasy, pohlaví, národnosti, náboženského přesvědčení nebo příslušnosti k sociální skupině. V rámci posouzení doplňkové ochrany pak hodnotí i skutečnost, zda by v případě návratu do země původu nemohl být žadatel vystaven vážné újmě, spočívající zejména v hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.
12. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. 11 Nt 201/2009, rozhodl o nepřipustnosti vydání žalobce k trestnímu stíhání do Uzbekistánu a tento závěr byl potvrzen i rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti. Žalovaný ovšem z výše uvedených důvodů neshledal tvrzený politický motiv trestního stíhání. Trestní stíhání žalobce je vedeno v souvislosti se standardní trestnou činností – zpronevěření konkrétních státních finančních prostředků, zneužívání pravomoci za účelem ovlivnění konkrétních kauz a s tím související obohacení se. I podle příručky UNHCR je třeba rozlišovat mezi pronásledováním a potrestáním za trestný čin podle obecného práva. Příručka stanoví, že osoby prchající před trestním stíháním nebo potrestáním za trestný čin nejsou za normálních okolností uprchlíky.
13. Žalovaný ovšem shledal naplnění důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, konkrétně hrozbu vážné újmy ve smyslu písmene b) odstavce 2 citovaného ustanovení.

14. V této souvislosti citoval zejména ze zprávy o zemi původu „Informace OAMP – Uzbekistán – Rašid Kadyrov“ ze dne 31. 10. 2020, podle které byl Kadyrov zatčen dne 22. 2. 2018 na mezinárodním letišti v Taškentu, když se pokoušel odletět ze země. Byl obviněn z vydírání, zneužití pravomoci úřední osoby, přijetí úplatku, praní peněz a jejich vyvážení do zahraničí. V dané době bylo zadrženo více než 20 dalších osob. Většina obviněných patřila ke Kadyrovým spolupracovníkům. Byla vyšetřována také podnikatelská činnost jeho rodiny a provedeny domovní prohlídky u příbuzných. Podle Amnesty International měl Kadyrov ve vazbě čelit fyzickému týrání, spánkové deprivaci a výhrůžkám poprav. Dne 29. 6. 2019 byl odsouzen k 10 letům odnětí svobody, dalším 5 obžalovaným byly uloženy tresty v rozmezí 13 až 19 let odnětí svobody a peněžité tresty. Soud odmítl nařčení, že by doznání byla získána mučením.
15. Podle zprávy Amnesty International za rok 2019 vyjádřil Výbor OSN proti mučení ve vztahu k Uzbekistánu vážné znepokojení nad zprávami o mučení a špatném zacházení ze strany pracovníků státních orgánů zabývajících se vynucováním dodržování zákonů, vyšetřováním a vězeňskými pracovníky. Obdobně se vyjadřuje i zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2019. Tato zpráva také uvádí, že podle aktivistů míra fyzického násilí vůči zadržovaným klesla, přičemž z hlediska používaných metod došlo k přechodu spíše k psychologické manipulaci, která zahrnovala ponižování, pohrůžky vůči rodinným příslušníkům a pohrůžky odepření lékařského ošetření. Podle zpráv OAMP ze dne 22. 5. 2020 i Human Rights Watch došlo po nástupu prezidenta Mirzijojeva k určitému uvolnění režimu a některým krokům ke zlepšení stavu dodržování lidských práv, režim však zůstává autokratický.
16. Na základě výše uvedených informací žalovaný uzavřel, že nelze zcela vyloučit, že by byl žalobce po návratu do země původu vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Je nepochybné, že v případě návratu by byl na základě mezinárodního zatykače zadržen, přičemž i přes určité výše nastíněné zlepšení v oblasti dodržování lidských práv v Uzbekistánu nelze zcela vyloučit, že by s žalobcem bylo při následném vyšetřování zacházeno ze strany orgánů činných v trestním řízení způsobem, který by bylo možné vyhodnotit jako vážnou újmu ve výše uvedeném smyslu. Ke stejnému závěru ostatně dospěly i extradiční orgány ČR, které shledaly vydání žalobce do Uzbekistánu nepřijatelným, neboť není dána potřebná míra jistoty, že budou dodržena žalobcova lidská práva, zajištěno právo na spravedlivý proces, že nebude vystaven mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestu a že mu bude v případě vazby zajištěn přístup k lékařské péči.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

17. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítl nesprávnou právní kvalifikaci a nesprávně zjištěný skutkový stav. Je přesvědčen, že mu v zemi původu hrozí pronásledování z politických důvodů.
18. Od roku 1999 působil jako první náměstek generálního prokurátora Uzbekistánu. Od roku 2010 vykonával pravomoci nejvyššího státního zástupce (prokurátora) dopravního státního zastupitelství. Byl přímým podřízeným bývalého generálního prokurátora Kadyrova. Své funkce se vzdal z donucení státní bezpečnostní službou po odvolání nadřízeného Kadyrova. Je přesvědčen, že se jednalo o „čistku“ bývalých státních funkcionářů, kteří působili za předchozího prezidenta Karymova, a politické pronásledování. Funkce, kterou žalobce zastával, byla funkcí ryze politickou. Tuto

skutečnost žalobce uvedl i při výslechu dne 17. 4. 2021, kdy upřesnil, že jako první náměstek generálního prokurátora zajišťoval organizaci voleb, dohlížel na dodržení zákonnosti ze strany státních orgánů, zejména složek letecké a železniční dopravy a složek ministerstva vnitra.

19. Zpráva Amnesty International hovoří o tzv. „nucených návratech“ do Uzbekistánu za použití extradičních řízení a o tom, že v případě návratu jsou tyto osoby podrobeny mučení a nelidskému zacházení. Na podporu svých tvrzení žalobce doložil ve správním řízení články OZOLDIK (rádio Svobodná Evropa), které pojednávají o perzekucích bývalých státních funkcionářů, zejména funkcionářů prokuratury z doby bývalého generálního prokurátora Kadyrova, který byl rovněž zadržen a svědčil proti svému synovi, po němž bylo vyhlášeno mezinárodní pátrání.
20. Trestní stíhání, které bylo vůči žalobci v zemi původu zahájeno, je politicky motivované a vykonstruované. Jedná se tak o pronásledování, které má politickou povahu. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce ukončil své funkce ve státní prokuratuře dne 20. 5. 2017 a poté se v zemi původu zdržoval ještě minimálně do 22. 2. 2018. Po tuto dobu byl zaměstnán ve státním leteckém podniku a nebylo mu z neznámého důvodu doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání ani nebyl zadržen. V žádosti o vydání a zatýkáčím rozkazu je uvedeno, že se měl trestné činnosti dopustit v roce 2017, v témže roce mu bylo uděleno státní vyznamenání. Podmínkou pro jeho udělení je přitom kontrola činnosti vyznamenaného ze strany státní bezpečnostní služby za období předchozích pěti let.
21. V žádosti trestního soudu v Taškentu o zatčení a vydání žalobce, která byla Policejnímu prezidiu ČR doručena dne 7. 4. 2018, je uvedeno, že na žalobce bylo vyhlášeno mezinárodní pátrání a zatýkáčím rozkaz již dne 12. 6. 2017. V té době se žalobce nacházel ještě na území domovského státu a byl zaměstnaný ve službě státního letectví až do 22. 2. 2018. Do té doby mu nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání, nebyly prováděny domovní prohlídky ani jiné úkony trestního řízení. Tyto skutečnosti nasvědčují tomu, že stíhání bylo vykonstruováno a odpovídá postupu popsánému ve zprávě Amnesty International. Podle žalobce nemohlo k vydání mezinárodního zatykače dne 12. 6. 2017 dojít a tento zatykač byl úmyslně antedatován. Vykonstruovaného trestného činu se žalobce nikdy nedopustil. Podle žalobce proto neobstojí ani tvrzení žalovaného, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu věděl o zahájení trestního stíhání, a to z důvodu vydání zatykače již dne 12. 6. 2017.
22. Ve správním řízení žalobce doložil také protokoly o domovních prohlídkách u jeho tchýně a sestry, které byly bezpředmětné, a protokol o zajištění majetku jeho sestry a synovce. Účelem těchto úkonů byl psychický nátlak na žalobce, aby se vrátil do země původu. Vykonstruovanosti stíhání nasvědčuje i skutečnost, že během domovní prohlídky v žalobcově bydlíšti dne 24. 3. 2018 bylo zajištěno řidičské oprávnění jeho manželky, jeho maturitní vysvědčení a další věci, které nemohou objektivně souviset s údajnou trestnou činností.
23. K výpovědi z funkce státního zástupce byl žalobce donucen státní bezpečnostní službou. Žalobce také doložil lékařskou zprávou, že cílem jeho cesty do Moskvy dne 23. 2. 2018 byl plánovaný chirurgický zákrok.
24. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný nevyužil jako podklad pro rozhodnutí žalobcem doloženou listinu o udělení státního vyznamenání ani výtisky webových stránek Generální prokuratury. Těmito dokumenty zamýšlel žalobce prokázat, že za doby působnosti

předchozího prezidenta a předchozího generálního prokurátora zastával významnou funkci ve státní správě, která má v Uzbekistánu ryze politickou povahu. Z důvodu změny vlády je považován za hrozbu ústavnímu pořádku nebo národní bezpečnosti, jak je definuje zpráva Amnesty International z let 2017/2018. Závěr žalovaného, že práce žalobce nebyla politickou činností, je chybný a nemá oporu ve spisu.

25. Dále žalobce vytkl napadenému rozhodnutí rozporuplnost, neboť na str. 16 uvádí, že žalobce odešel z pozice prvního náměstka nejvyššího státního zástupce na vlastní žádost, ale na str. 3 cituje protokol z žalobcova výsledku ze dne 17. 4. 2018, ve kterém uvedl, že ho dne 18. 5. 2017 pozvaly zvláštní služby SNB (dříve KGB) a vyžadovaly po něm pod psychickým nátlakem odstoupení z funkce. Další nesrovnalostí je skutečnost, že na str. 17 žalovaný uvedl, že žalobce svou žádost odůvodnil politicky motivovaným trestním stíháním, ale hned v následujícím odstavci tvrdí, že podle žalobcovy výpovědi a jím doložených materiálů bylo jediným důvodem podání žádosti trestní stíhání bez dalšího. Dále pak žalovaný posuzoval žalobcem namítaný politický motiv trestního stíhání.
26. Podle žalobce je chybný závěr žalovaného o tom, že neshledal politické pozadí trestního stíhání žalobce. Stejně tak je chybný závěr, podle kterého žalobce nebyl politicky angažovaný. Funkce státního zástupce je ve státech bývalého sovětského bloku funkcí politické povahy a zahrnuje v sobě politickou činnost. Náplň této funkce není totožná s náplní státního zástupce v ČR. Podle žalobce je evidentní, že je stíhán obdobně jako jeho bývalý nadřízený Kadyrov a ostatních více než 25 pracovníků prokuratury.
27. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nemůže posuzovat vinu či nevinu žalobce, přesto dále uvedl, že ocenění státním vyznamenáním je důkazem žalobcovy viny, neboť se jedná o ocenění režimem, který je v současné době kritizován za dlouhodobé nedodržování lidských práv. Žalovaný dále konstatoval, že je podle něj závažným domáháním se mezinárodní ochrany před jednáním, které bylo za režimu prezidenta Karimova běžné obzvlášť u úřadu, který žalobce vedl. Žalovaný tak v rozhodnutí posuzoval a uznal vinu, která je žalobci kladena orgány země původu. Dokonce uvedl, že není možné, aby se žalobce vyhýbal odpovědnosti za trestnou činnost útekem do zahraničí.
28. Oporu ve spise nemá ani tvrzení, podle kterého žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné závažné porušení svých základních práv.
29. Žalovaný citoval názor zastupitelského úřadu, který není nijak podložen a kromě jiného obsahuje chybné tvrzení, v němž označuje za žalobcova bratra osobu se stejným příjmením, který však ve vztahu k žalobci není v žádném příbuzenském vztahu.
30. S ohledem na výše uvedené žalobce uzavřel, že závěr, podle kterého nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu je chybný. Chybná jsou i skutková zjištění, přičemž závěry žalovaného nemají oporu ve spisu.
31. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis. Setrval na stanovisku, že v případě žalobce nejde o politicky motivované trestní stíhání, a zopakoval některé základní argumenty napadeného rozhodnutí.

III. Jednání před soudem

32. Při jednání konaném dne 9. 12. 2021 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích a odkázali na písemná podání.

33. Žalobce (prostřednictvím zástupkyně) uvedl, že by chtěl rozvinout žalobní body poukazem na několik chyb, které obsahuje napadené rozhodnutí. Zprvce se jedná o nepřesné uvedení skutečností, které žalobce uvedl při výsledku při přijetí žádosti a ve výsledku dne 28. 6. 2018 na státním zastupitelství v Brně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (na str. 16) uvedl, že žalobce odešel ze své funkce dobrovolně. Z protokolu o výsledku sepsaného státním zastupitelstvím v Brně však vyplývá, že žalobce byl k odchodu z funkce donucen státní bezpečnostní službou. Další chybou napadeného rozhodnutí je výše částky údajné škody, kterou měl žalobce způsobit svým jednáním státu. V rozhodnutí žalovaného je uvedena částka, která několikanásobně převyšuje částku, která je uvedena v dokumentu zaslaném ze strany generální prokuratury Uzbekistánu, tedy cca 6 mil Kč, což odpovídá i návrhu krajského státního zástupce v Brně.
34. Dále žalovaný na str. 15 napadeného rozhodnutí uvedl, že mezi podklady rozhodnutí nezařadil zprávu Amnesty International za roky 2017/2018 doloženou žalobcem. Podle žalobce je tato zpráva stěžejní, neboť pojednává o stejném případě, který je předmětem tohoto řízení, neboť poukazuje na čistky za využití extradičních řízení jako instrumentu pro nucené návraty, což bylo praktikováno v letech 2017 a 2018, kdy byli zadrženi žalobcovi kolegové ze státní prokuratury. Funkce žalobce nebyla funkcí vedoucího kanceláře státního zástupce, ale jednalo se o funkci vysoce postaveného státního funkcionáře, který měl přímý vliv na přijetí politických rozhodnutí.
35. Žalovaný nesprávně posoudil okolnost, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno dne 12. 6. 2017, tedy dávno před tím, než žalobce pustil Uzbekistán. Takové usnesení by však muselo být žalobci doručeno do vlastních rukou, což nebylo ze strany orgánů Uzbekistánu prokázáno při žádosti o extradici. Dále žalobce poukázal na to, že státní zástupce na str. 6 a 7 svého návrhu uvedl, že důvodem propuštění žalobce po jeho zadržení byla skutečnost, že nikdy nedošlo k vydání evropského zatýkácího rozkazu, existoval pouze záznam vydaný dne 29. 3. 2019 Interpolem Taškent. Je tak podle žalobce zřejmé, že státní orgány Uzbekistánu si zpětně vyhotovily podklady, aby donutily žalobce k návratu prostřednictvím extradice. Žalovaný dále nezohlednil, že na str. 8 návrhu státního zástupce je uvedeno, že žalobce ve výsledku sdělil, že v září 2016 (v období červen a září 2016 se měl žalobce údajně dopustit trestné činnosti) byla vydána prezidentem republiky Uzbekistán amnestie, která se vztahoval i na období spáchání údajného skutku žalobcem. Také z tohoto důvodu nemohlo podle žalobce dojít k zahájení trestního stíhání. Dále státní zástupce na str. 6 svého návrhu srovnává skutek z hlediska oboustranné trestnosti s tím, že podle českých právních předpisů by takové jednání mohlo naplnit znaky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Nejedná se tedy o zpronevěru, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale o trestný čin, který má politický charakter. I státní zástupce uvedl, že činy, pro které se žádá o vydání, nemají výlučně politický charakter, neuvedl, že nemají politický charakter.
36. Žalobce (ve svém vlastním vyjádření) poukázal na strukturu státních orgánů Uzbekistánu a postavení generální prokuratury. Žalobce se z titulu své funkce účastnil přijetí rozhodnutí týkajících se politických a ekonomických otázek státními orgány. Žalobce např. prováděl dozor i nad volbami. Pod kontrolou generální prokuratury byla např. také stavba vodní nádrže, která se následně v roce 2020 prorhla. V době, kdy se přijímalo rozhodnutí o výstavbě této nádrže, byl žalobce proti, neboť se jednalo o věc, kterou by se neměl zabývat jeho odbor. Žalobce se podílel na rozhodování o státních zakázkách velkého rozsahu, a tedy politických rozhodnutích. Výpověď z funkce byl nucen podat

pod nátlakem státní bezpečnostní služby. V té době, v roce 2016, mu k důchodu zbýval pouze jeden rok, je proto evidentní, že pracovní poměr neukončil dobrovolně. Zdůraznil, že pokud by probíhalo trestní stíhání, nemohl by překročit státní hranici Uzbekistánu. Dále poukázal na podklady předložené již ve správním řízení – usnesení o zabránění věci vůči jeho tchýni, sestře a synovi. Namítl také, že v rozhodnutí je odkaz na informaci Zastupitelského úřadu v Taškentu, podle které má v Uzbekistánu bratra, tohoto člověka však nezná.

37. Žalovaný zdůraznil, že extradiční řízení je řízením odlišným od řízení o udělení mezinárodní ochrany. Z podkladů extradičního řízení (jakož i výpovědi žalobce a zpráv o zemi původu) žalovaný nicméně vycházel, a žalobci udělil doplňkovou ochranu. Setrval na stanovisku, že žalobce nebyl pronásledován z politických důvodů. K tvrzeným vadám napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že je na soudu, aby zvážil, zda mají vliv na zákonnost rozhodnutí.
38. Žalobce (prostřednictvím zástupkyně) sdělil, že nenavrhuje další důkazy, pouze trvá na zohlednění zprávy Amnesty International a článků doložených ve správním řízení. Žalovaný také další důkazy nenavrhoval.

IV. Posouzení žaloby soudem

39. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 27. 4. 2021; žaloba byla podána dne 12. 5. 2021), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
40. Žaloba není důvodná.
41. Úvodem je třeba zdůraznit rozdíl mezi podmínkami pro udělení azylu a podmínkami pro udělení doplňkové ochrany.
42. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení zjištěno, že cizinec „*a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“ nebo „*b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště*“.
43. Ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je transpozicí směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle jejíhož čl. 2 písm. d) se *uprchlíkem rozumí „státní příslušník třetí země, který se v důsledku oprávněných obav před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů nachází mimo zemi své státní příslušnosti a je neschopen přijmout, nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu dotyčné země, nebo osoba bez státní příslušnosti, která se ze stejných shora uvedených důvodů nachází mimo zemi svého dosavadního pobytu, která vzhledem ke shora uvedeným obavám se tam nechce nebo nemůže vrátit a na kterou se nevztahuje článek 12“*. Toto ustanovení vychází z čl. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Ženevská úmluva“).
44. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že podle § 12 písm. b) zákona o azylu lze udělit pouze tehdy, pokud žadatel splní následující podmínky: 1. je *mimo zem svého původu*, 2. má

odůvodněný strach (resp. slovy kvalifikační směrnice a Ženevské úmluvy „oprávněné obavy“) **3.** z *pronásledování* [kterým se rozumí závažné porušení lidských práv (srov. čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice) v kombinaci se selháním ochrany v zemi původu, tzn. žadatel nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu (srov. čl. 7 kvalifikační směrnice)], **4.** je splněn některý z taxativně vyjmenovaných *důvodů pronásledování*, **5.** je zde *příčinná souvislost* mezi některým z těchto důvodů pronásledování a pronásledováním nebo mezi některým z těchto důvodů a selháním státní ochrany [srov. čl. 10 kvalifikační směrnice] a **6.** žadatel potřebuje a zaslouží si ochranu, tzn. *neaplikuje se vylučující klauzule* (§ 15; srov. čl. 12 kvalifikační směrnice). Všechny uvedené prvky je třeba splnit **kumulativně** (vylučující klauzuli však není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozích pět bodů).

45. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“, podle kterého Česká republika „*poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod*“) na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody musejí přitom být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny, tedy svoboda projevu, právo na informace, petiční právo, právo shromažďovat a sdružovat se, aktivní i pasivní volební právo a právo na odpor (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, č. 1713/2008 Sb. NSS). Citované ustanovení tak speciálně cílí na jediný důvod pronásledování, jenž se do určité míry překrývá (ovšem neshoduje) s jedním z důvodů pronásledování podle písmene b) téhož ustanovení (zastávání určitých politických názorů). Rozdílem je pak vazba na zkušenost již uskutečněného (prožitého) pronásledování (viz rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014-44). Jinými slovy, pro naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu by musel být žadatel již vystaven pronásledování za uplatňování politických práv a svobod (viz rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, č. 1913/2009 Sb. NSS). Samotný pojem „pronásledování“ je ovšem třeba v obou písmenech § 12 zákona o azylu vykládat shodně (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2019, č. j. 1 Azs 343/2018-28, bod 84).
46. Doplnková ochrana se podle § 14a zákona o azylu udělí cizinci (který nesplňuje důvody pro udělení azylu), pokud je zjištěno, že v jeho případě žadatele existují „*důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“. Podle odstavce 2 se za vážnou újmu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“. Toto ustanovení je [s výjimkou písmene d)] transpozicí čl. 2 písm. f) kvalifikační směrnice.
47. K udělení doplnkové ochrany je tedy třeba splnit všechny podmínky stanovené § 14a odst. 1 zákona o azylu **kumulativně** – žadatel **1.** se musí nacházet mimo zemi svého původu, **2.** musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba), **3.** vážné újmy (musí být naplněno alespoň jedno z písmen podle odstavce 2), **4.** nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a **5.** nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62; vylučující klauzuli

přitom není třeba výslovně posuzovat, pokud nejsou naplněny prvky inkluzivní klauzule, tedy předchozí 4 body).

48. Jakkoliv lze shledat určité rozdíly mezi podmínkami pro udělení azylu a podmínkami pro udělení doplňkové ochrany i v prvcích důkazního standardu (odůvodněný strach, resp. přiměřená pravděpodobnost pronásledování v. skutečné nebezpečí vážné újmy, k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82) či vážné újmy v. pronásledování, s ohledem na žalobní námitky a skutkové okolnosti posuzované věci je v nyní posuzované věci klíčovým rozdílem požadavek na existenci příčinné souvislosti s některým z důvodů pronásledování v případě azylu (viz též § 28 odst. 6 zákona o azylu, resp. čl. 9 odst. 3 kvalifikační směrnice), zatímco v případě doplňkové ochrany taková vazba na nějaký konkrétní důvod vyžadována není.
49. Žalovaný udělením doplňkové ochrany uznal, že žalobci v případě návratu hrozí vážné porušení jeho základních práv, neshledal však, že by tato hrozba byla v příčinné souvislosti s některým z taxativně vymezených důvodů v § 12 zákona o azylu. S tímto rozhodným závěrem se soud ztotožňuje, byť k odůvodnění napadeného rozhodnutí má dílčí výhrady, jak bude uvedeno dále.
50. Přestože kvalifikační směrnice v čl. 9 odst. 2 uvádí mezi příklady pronásledování mimo jiné „b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem, c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání, d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu“, neznamená to, že takové jednání je dostatečné k přiznání statusu uprchlíka, resp. udělení azylu, nejsou-li splněny ostatní prvky definice uprchlíka, zejm. příčinná souvislost s důvody pronásledování. Jinými slovy, čl. 9 odst. 2 kvalifikační směrnice typově upřesňuje prvek „3. pronásledování“ (viz výše bod 44), to však nic nemění na nutnosti splnit zároveň také prvek „5. příčinná souvislost mezi některým z těchto důvodů pronásledování a pronásledováním nebo mezi některým z těchto důvodů a selháním státní ochrany“.
51. Judikatura správních soudů i právní doktrína se shodují na tom, že slovnímu spojení „zastávání politických názorů ve státě“ uvedený v § 12 písm. b) je třeba přikládat autonomní význam a vykládat je eurokonformně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68, č. 2918/2013 Sb. NSS, a Kosař, D. a kol.: *Zákon o azylu: Komentář*, 1. vydání. Praha: Wolters Kluver, 2010, str. 138).
52. Podle čl. 10 odst. 1 písm. e) kvalifikační směrnice pojem politických názorů zahrnuje zejména „**zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal**“ (zdůraznění doplněno). Podle uvedeného ustanovení tedy není rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu sám aktivně vyjadřoval politickou podporu konkrétní politické straně, a dokonce ani to, zda s ní jakkoliv jinak sympatizoval; dostatečným je již to, že mu státní orgány veřejné moci určitou politickou afiliaci připisovaly. Z dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že pro shledání pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů není vždy třeba aktivní vystupování na veřejnosti či členství v politické straně, nýbrž je třeba přihlídnout k tomu, jaká forma je dostatečná k pronásledování z tohoto důvodu v dané zemi původu vzhledem k jejím charakteristikám (srov. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57).
53. V nyní posuzované věci soud ovšem neshledal, že by žalobci hrozilo pronásledování

z důvodu „zastávání politických názorů“ ve výše uvedeném smyslu. Jakkoliv nelze souhlasit s žalovaným, že funkce zastávaná žalobcem v rámci dopravního nejvyššího státního zastupitelství byla apolitická, a srovnání s postavením současného českého státního zástupce není případné a opomíjí mimo jiné historickou zkušenost z doby nesvobody před rokem 1989, nelze přisvědčit ani žalobci, že by trestní stíhání pro činy, kterých se měl vysoký funkcionář státní správy dopustit v rámci výkonu své funkce (ať již by šlo o zneužití pravomoci, zpronevěru či jiný trestný čin) mělo být bez dalšího považováno za pronásledování z důvodu „zastávání politických názorů ve státě“. Pokud dojde v určité zemi ke změně režimu (či jen vládnoucí strany či stran) a začnou být vyšetřovány trestné činy, jichž se představitelé bývalého režimu měli dopustit, není zde automaticky důvod, aby byli chráněni před vyšetřováním a trestním stíháním s argumentem, že jsou stíhání pro zastávání odlišných politických názorů od vládnoucí strany. Tyto (i dále uvedené) závěry soud vyslovuje v obecné rovině, aniž by hodnotil či předjímal, zda se žalobce nějakého trestného činu dopustil.

54. Z týchž důvodů nelze v právě popsané situaci bez dalšího hovořit o tom, že by trestní stíhání bývalého státního funkcionáře pro trestný čin, jehož se měl dopustit v souvislosti s výkonem funkce, představovalo stíhání z důvodu „uplatňování politických práv a svobod“ podle § 12 písm. a) zákona o azylu (viz také výše bod 45).
55. V této souvislosti lze také odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46, podle kterého hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04).
56. Mohou však nastat situace, kdy změna režimu či vládnoucí strany nepřinese plný obrat k demokratickému právnímu státu, ale jeden autoritářský režim vystřídá jiný. Takto by se na základě zpráv o zemi původu shromážděných ve spisu dala charakterizovat změna politické situace v Uzbekistánu. Ani v takovém případě však podle zdejšího soudu nelze automaticky poskytnout dobrodiní azylu představitelům bývalého autoritářského režimu, jsou-li novým rovněž autoritářským režimem stíháni pro podezření ze spáchání trestných činů souvisejících s výkonem jejich funkce. Existuje-li skutečné nebezpečí, že v souvislosti s takovým trestním stíháním hrozí dotčeným osobám závažné porušení základních práv, zejm. mučení, nelidské nebo ponižující zacházení či trest, je namístě poskytnutí mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, která ostatně odpovídá i ochraně vyžadované čl. 3 Úmluvy. Na posouzení nic nemění ani existence podezření, že trestní stíhání není či nebude vedeno v souladu se zásadami spravedlivého procesu, jak jen chápou mezinárodní, unijní a české právní předpisy. Ani z této skutečnosti nelze bez dalšího

dovozovat, že je trestní stíhání vedeno z důvodu „zastávání politických názorů“ nebo z důvodu „uplatňování politických práv a svobod“ (srov. např. výše citovaný rozsudek NSS č. j. 5 Azs 10/2012-68).

Aniž by tedy soud hodnotil, zda se žalobce nějakého trestného činu dopustil, souhlasí s žalovaným, že shromážděné podklady (ať již shromážděné žalovaným či předložené žalobcem, včetně zprávy Amnesty International založené ve správním spisu, jíž se žalobce dovolává) nesvědčí pro závěr, že by trestní stíhání žalobce bylo vykonstruováno z důvodu „zastávání politických názorů“ žalobcem nebo z důvodu že by „uplatňoval politická práva a svobody“, byť jsou mu kladeny za vinu činy, jichž se měl dopustit v souvislosti s výkonem své funkce nejvyššího státního zástupce dopravního státního zastupitelství

57. Pro opačný závěr nesvědčí ani poukaz žalobce na případ bývalého generálního prokurátora Kadyrova (žalobcova nadřízeného) a jeho spolupracovníků. Jakkoliv ze shromážděných zpráv vyplývá, že s nimi bylo v souvislosti s trestním stíháním pravděpodobně jednáno v rozporu se zákazem mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a v rozporu s právem na spravedlivý proces, neplyne z těchto zpráv (a to ani z těch, jichž se žalobce dovolává), že by se v případě Kadyrova a jeho spolupracovníků jednalo o vykonstruované procesy z důvodu zastávání politických názorů nebo uplatňování politických práv a svobod, jak je chápe azylové právo.
58. Soud proto přisvědčil žalovanému, že udělení azylu žalobci brání absence příčinné souvislosti s některým z důvodů uvedených v § 12 písm. a) či b).
59. V případě písmena a) pak chybí také podmínka, že žadatel musel být již vystaven pronásledování. Vzhledem k tomu, že se žalobce výslovně nedovolával „ústavního azylu“ a netvrdil ani již prožité pronásledování [jeho námitky obsahově směřovaly spíše vůči neaplikaci písmene b)] nepovažuje soud za nezbytné tuto otázku podrobněji rozebírat.
60. Vzhledem k tomuto závěru, nemohou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí dílčí nepřesnosti, jichž se v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí dopustil, namítané žalobcem v žalobě (např. tvrzení žalovaného, že žalobce odešel z funkce na vlastní žádost) nebo nově až při jednání. Tato tvrzená pochybení jednotlivě ani ve svém souhrnu podle soudu nezpochybňují výše uvedený závěr o absenci příčinné souvislosti s některým z důvodů podle § 12 zákona o azylu.
61. Krom toho řada tvrzených dílčích nepřesností a chyb, jichž se měl žalovaný dopustit, byla tvrzena poprvé až při jednání soudu, aniž by měly tyto námitky předobraz v žalobě. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s., resp. ve spojení se lhůtou stanovenou zvláštním zákonem. V tomto případě je lhůta 15 dnů pro podání žaloby stanovena v § 32 odst. 1 zákona o azylu.
62. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, č. 2929/2013 Sb. NSS, ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/200792, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání

správní žaloby, přičemž žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz náález ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

63. Na těchto závěrech nic nemění skutečnost, že se jedná o žalobu ve věci mezinárodní ochrany, v rámci níž správní soudy dovodily určité výjimky z procesních pravidel s ohledem na požadavky mezinárodního a unijního práva. V případě lhůty pro podání žaloby a uplatnění žalobních bodů v této lhůtě je však třeba na zachování lhůty trvat. Tento závěr lze (implicitně) dovodit např. z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, který v rámci věci týkající se mezinárodní ochrany potvrdil obecná pravidla správního soudnictví pro uplatnění žalobních bodů. Téhož dne rozšířený senát vydal rozsudek ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017-31, který se týkal lhůt pro uplatnění žalobních bodů, přičemž žádné výjimky z obecných pravidel správního soudnictví nestanovil.
64. Koncentrační zásada se s ohledem na č. 46 odst. 3 Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) neuplatní pouze ve vztahu ke zohlednění skutkových a právních novot (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). K prolomení koncentrační zásady však není důvod, pokud určité skutkové a právní argumenty představující samostatný žalobní bod mohly být tvrzeny již v žalobě, resp. v žalobní lhůtě (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 4. 10. 2018, Ahmedbekova, C-652/16, podle kterého soud nemusí posoudit nově tvrzené důvody, jestliže konstatuje, že *„tyto důvody nebo skutečnosti byly uplatněny v pozdní fázi řízení o oprávněm prostředku nebo nebyly dostatečně konkrétní, aby mohly být náležitě posouzeny, nebo jedná-li se o skutkové okolnosti, jestliže konstatuje, že tyto okolnosti nejsou významné nebo nejsou dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přiblídnout“* (zdůraznění doplněno).
65. Rozhodnutí žalovaného bylo podle soudu založeno na dostatečných pokladech splňujících požadavky kladené judikaturou na informace o zemi původu a na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí žalovaný řádně zdůvodnil, proč vyšel z aktuálnějších zpráv než žalobcem doložené zprávy Amnesty International 2017/2018. K žalobcem namítanému nezohlednění státních vyznamenání lze odkázat na část napadeného rozhodnutí, kde žalovaný k státním vyznamenání, průkazu státního zástupce i odkazům a výtiskům webových stránek Generálního státního zastupitelství dokládajících žalobcovo vyznamenání ve funkci nejvyššího státního zástupce dopravního státního zastupitelství žalovaný uvedl, že je *„přijal jako dokumenty prokazující skutečnosti v nich uvedené a podporující žadatelovy výpovědi stran jeho funkce a dosažených pracovních úspěchů“*, o kterých však žalovaný neměl pochybnosti a má tyto skutečnosti za prokázané.
66. Pouze pro úplnost soud (ke sporu zástupkyně žalobce a pracovníka žalovaného při jednání o vztah mezi extradičním řízením a řízením o mezinárodní ochraně, který však nemá předobraz v žalobních námitkách) doplňuje, že žalovaný rozhodující o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemůže „slepě“ přebírat závěry extradičních rozhodnutí (zejm. je-li extradice povolena), to ale nebrání využití rozhodnutí extradičních soudů jako *„významných, ne-li klíčových“* podkladů pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (v podrobnostech viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2021, č. j. 8 Azs 192/2020-48, č. 4248/2021 Sb. NSS). V nyní posuzované věci se žalovaný žádného pochybení v tomto ohledu nedopustil. Soud rozhodující o extradiaci vydání žalobce nepovolil z důvodu hrozby

porušení zákazu mučení, nelidského a ponižujícího zacházení a hrozby porušení záruk spravedlivého procesu a žalovaný na to adekvátně reagoval udělením doplňkové ochrany.

67. Ze všech výše uvedených důvodů soud neshledal v rozhodnutí žalovaného, ani řízení, které mu předcházelo, takové vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

68. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
69. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosince 2021

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně